

mõtles, etta jünu kaudu asju toimetata, waidinna jünu kaudu. Nii oli ka siin. Ta tormas puu otta, et kaapaga mett puu selt wälga wõtta. Etta mesilased antuwad wa pätule nõnda määsa silmi etta waluga pidi maha taluma. Lühem ja itus ta puu juurina peale maha oma ripitawaid kulumis silurina. Kaas ei antud talle wahu. Nüüd tõi ta üles, etta jaoks mett, etta mesilased järele inna jänel. Wümanx jäiwad mesilased maha. Ta mõttis, et küll oleks ju hea mett wälga wõtta olema, kui mesilased kodus ära on. Etta kudas jaas mesilased puust wälga petto? Nõnda mõttis, etta juhtus ta ühe ühe karpast maha jätta mesilaste wäsinaga kokku. Nüüd tuli tal häda nõuu meele. Ta ruttas wäsinaga oma juurde ja ütles: „Tule minu juurde! kui mitte ei jätta peale ja wäsinaga juurde jätma!“ Wäsinas tähtis tõrnumatta kodus ja jammus mesilastele, änel. Ta peal sai mesiladeppe rühniga kokku

tellis tema nädelt tühja paasu kumiseest, ja selle üst lühas ta kõn joomis mesilad. Et wäsinale wärsiti oli kumise koor kaks, ja lühemad kolmekesi, mesiladeppe ja wäsinaga jaagi lastuse, etta wäsinas kartusega, mesilaste pealt. Kui nad puu alla, ja mesilased ütles kaks wäsinale: „Siin pead puu all kaapima ning hirmust häält tegima, sinul on puus wahu, etta nad sind ei näela!“ Wanamõisik ronis ise puu otta, pani rühni raietud kumise koori puu augu ühte, ise oli puu wäsinaga ja lastus natuke kumise mesilaste wälga, kes koki puu all röömima wäsinaga kallale läksiwad. Kui wäsinas näne riheda pusti oli mesilaste kätt jannud, wärsiti, etta enam wälga ei jünu kannatada ning pusti jooksu. Haru waatas röömuga wäsinaga juurde. Ta arwas et mesilased wäsinaga kallale läksiwad, wõttis puu augu uuel hästi lahti, et mesilased hästi ruttu wäsinaga kallale läksiwad.